

sidste barnumske Fænomen: en hellig Mand, der var smidt ud af sin Præstegaard paa Grund af Usædelighed.

Ogsaa to af Hovedstadens unge Gejstlige havde indfundet sig. De sad forputtet henne i en Krog som et Par Detektiver. Nu og da rejste den ene sig halvt op og kastede et spejdende Blik omkring i Salen.

Til Trods for, at Mads Vestrup allerede havde vist sig paa Tribunen, hvor Musiken ellers havde Plads, var der stadig en Del Uro mellem Folk. Mange af dem kendte kun politiske Møder med deres Halløj, og den gamle Dansebule egnede sig ikke til paa Forhaand at vække Andagten. Nogle var ogsaa bare kommen for at se, hvordan den mærkværdige Præst saae ud, og disse søgte nu igen mod Udgangen, fordrevet af den skrækkelige Luft i den lavloftede Sal. En Mand rejste sig midt i Forsamlingen og raabte, at man skulde lukke Vinduerne op. En anden vakte forstaaende Munterhed ved at anbefale »at dreje om for Gassen«.

Frøken Susse og hendes Kæreste havde efterhaanden arbejdet sig gennem Trængslen ved Døren og tilsidst faaet Siddepladser paa en af Sidebænkene langsmed Væggen. De havde undervejs opdaget flere af deres Bekendte. Ikke langt fra dem sad Jørgen Berg og Fru Maja, — den sidste endnu med »den